

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Reverendi Patris Martini Stredonij Soc: Jesu

Schwertfer, Wenzel

Pragæ, 1673

Caput XXII. Abstractio à Creaturis. Sensuum, corporisque despicientia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43132

CAPUT XXII.

Abstractio à Creaturis, Sensuum Corporisque despicientia.

Cum inhærere DEO decrevisset, non mirum est, omnes illum creaturas, nisi quantum cum DEO conjunctæ fuerant, ex animo & affectu suo eiecisse. Spectacula, corporis relaxationes, quantumlibet Perfectis concedi solitas ac permissas, campestris ambulationes, & hortenses gratias, in solitudinem suam & suspiria coram sanctissimo Sacramento comutabat. Si Juventutem spectaculorû pyriorum avidam, sublimiora domûs conscendere adverteret: currite inquit, currite, ut præter elementa nil aliud videatis Romæ cum Provinciæ Procuratorem ageret, totam Romam suos intra parietes conclusit, omnibus se illis spolians, quæ pijssimus etiam affectus in virtutis amplioris excitationem videre satagit. Dum verò ibidem domesticæ charitatis gratiâ ad sacram Romanam supellectilem collustrandam invitatus compareret, mansit inter reliquos ultimus, obitêrque spectavit, nec signa ulla encomij & appreciationis dedit, adeò quidem taciturnus, ut sacrarij Præfectus tandem miraretur, Germanum illum Patrem, ita P.

Stredonium intenderat, nihil mirari, nec artificio ullo, quantumvis sacro, moveri.

Solet aliquis è Patribus & Magistris Domicilij custodiendi gratiâ, mutatis vicibus, domi relinquere, ut reliqui socij concessam intra hebdomadæ, labores, diem hortensi auræ, animisq; impendant, vegetiq; denuo ad munia sua domũ reviviscant. Solus hanc sibi solitudinem domesticam per æstatis tempora impetrauit, domumq; sanctis suspirijs custodivit, eam sibi amænissimam ratus animæ suæ relaxationem, quòd affectus suos uberius per ambulacra & Ecclesiam laxare posset.

Cùm theatrum elegantius pro veneratione Augustissimi Cæsaris Ferd. III. ad vetus ædificium ex opposito fenestræ suæ, cui superior assidebat, adornaretur, nè semel oculos conjecit, ut structuram, & elegantiam arbitraretur. Unico spectaculo recreari visus, quando è fenestra chori Clementini, deductas per aream, castrâq; sua metantes sodalitates MARIANAS, piũ oculis lenocinium spectavit, & Exercitum MARIANUM (ità Processionem Sodalium in classes divisorum vocabat) facibus & corollis ad modestam pietatem instructum, collaudavit. Ad illecebras porrò sensuales, statua veriùs aut Angelus, quàm homo fuit.

Potũs

Potus extra mensam, quocunque anni tempore, penitus ignarus. tantâ in cibo parsi-
 monia, ut miraculo potius vivere, quam cibo
 ac potu crederetur, vitamque suam, ad 62. an-
 nû, meris jejunijs deduxerit. Quod si hospitem
 domi suæ Dominum quempiam nactus erat,
 colloquijs suaviter jucundis & urbanis præscif-
 sionibus, moras temporis attemperabat. jura-
 tus alioquin osor gulæ, & lautitiæ cujusvis,
 quam extremis cavillis denigrare, & exosam
 omnibus reddere impensè conabatur; ferebat-
 que ægerrimè vel mentionem fieri lautæ ut
 ajunt tractationis; cujus appetentiâ dicebat in-
 uri probrosissimam notam gastrimargiæ Viro
 Religioso, quem summè dedeceat obsoniorum
 illecebrâ conformari huic seculo in cura cor-
 poris, quod ex obligatione statûs sui, casti-
 gare & in servitutem redigere oporteret. Sæ-
 pius ingemians monitum Divi Augustini, ali-
 menta sumenda veluti medicamenta, & gu-
 stum nostrum servandum esse dapibus cœlesti-
 bus. observatum sanè constanter fuit, precatio-
 nem antè & post mensam dici solitam, tantâ
 cum devotionis & erga DEUM, nos per dona sua
 pascentem gratitudinis significatione, ab eo sem-
 per recitatam, atque si DEUS ipse alimentis su-
 peradditus mensæ fuisset illatus. planè illud sen-
 tiebat, quidquid absq; sacre preceationis bene-
 dictione

dictione fumeretur, complurium in anima & corpore morborum pabulum esse ac fomitem; subindéque recensebat, catalogum bene longum, tum alienæ tum suæ ætatis Religiosorum, qui quòd vel clanculum absque scitu Majorum, vel communiter ac palàm absque oratione, cibi potusve quidpiam cèpissent, sæpenumero facinos, & philtera glutivère, ægri tudines & insanias hausère, neq; prius digerere bolos illos valuerunt, quàm vitam ipsam egressissent.

Hac victûs parsimoniâ & vitâ semper jejunâ, plures gratias, beneficiâque sibi mercatus fuit, *animam nimirum*, ut de sobrijs Democritus agebat, *sapientissimam*, productiorem vitam, & quod plus vixerit 62 annis, quàm alijs todidem viventes, cùm ob cibum parcissimum, plus alijs vigilaverit, diurnam & nocturnam vitam, modicissimum somnum si excipias, DEO & meritis tradendo.

Et licet ob eandem victûs parsimoniam, tenui pariter valetudine, quoad vixit frueretur, sæpiusque fatiscens corpus imbecillas vires prodere publico deberet: animus tamen sibi semper erectus, à terrenis constanter in DEUM abstrahebatur, & extremas etiam morientis ætatis lassitudines, forti magnóque animo ferebat. nunquam corpori, nunquam sibi blanditus, nunquam de corporis defectione querulus aut solici-

sollicitus. vincebat nimirum annos animus, ^{S. Bern.} ^{Epist. 253.} ^{ad Guarini-} ^{num.} frigente jam corpore, fervebat sanctum in corpore desiderium, artubusque fatiscentibus: durabat tamen incolumis propositi vigor, nec sensit rugosa carnis infirma, spiritus promptus. Ut quid enim metuat veterani domicilij ruinas, qui fabricam spiritalem videt in dies in sublime conscendere, proficere in aternitatem? contemnebat scilicet tum corporis sui fatiscentes ruinas, quod in melius ædificium brevi transferendum sciebat; tum omne illud in mundo, quod sibi, DEUS non esset; cujus solius magnitudinem grandi animo ambiebat.

Neque in contemptu rerum illarum, quæ illecebras sapiunt, altitudo illa P. Martini constitit; supra eventus omnes seipsam mens levavit, quando nullo sinistro eventu vel periculo, à DEO distrahi, vel turbari potuit; quod obsidionis Brunensis tempore speciatim in illo animadversum, quando ita precibus & consilijs Religiosis, Commendanti Heroi secundabat, ut ille fulcrum se ac recursum consolationis in Patriarcha suo (itã P. Martinum appellabat) habere diceret, quem terrenis eventibus superiorem venerabatur.

T

CA-